

tilstede, derom kan jeg selvfølgelig ingen Mening have; men den vil i alt Fald kun komme tilstede, naar Administration og Regering i det Hele taget i en Række af Aar har været i Forstaaelse med Rigsdagen, en saadan Forstaaelse, at det blev umuligt, at en Regering kunde eksistere, der ikke var i fuld Forstaaelse med Rigsdagen. Dette vilde være Betingelsen for, at et Lovforslag med saadanne summariske Bestemmelser som dem, vi her forhandle om, kan antages at gaa igjennem i dette Thing. Det forekommer mig da ogsaa, at den lovgivende Myndighed selv — og deri selvfølgelig indbefattet Indenrigsministeren — maatte være af den Formening, at den havde et meget ringe Kjenndskab til de Sager, der behandles, naar den saaledes skulde give Magten af sin Haand. Jeg tror nu ikke, at dette er Tilfældet for det Omraades Vedkommende, som vi her behandle. Er der noget Omraade, hvor det er nyttigt at høre, hvad de praktiske Folk mene, da tror jeg, at det er her. Jeg har i det Hele taget den Opfattelse, at med Hensyn til Jernbanernes Bestyrelse er der lagt Myndighed nok i Administrationens Haand, maaffe endog altfor megen; men dette har muligen været begrundet i Udviklingen og har maaffe ikke kunnet være anderledes. Men uagtet jeg — hvad jeg tidligere har havt Velighed til at udtale, f. Ex. ifjor — har fundet, at Jernbanerne i det Hele taget bestyres paa en nogenlunde upaaklagelig Maade, saa tror jeg dog ikke, at man er betænkt paa at ville gaa videre ad denne Vej og lade al Myndighed gaa over i Administrationens Haand. Dersom nærværende Lovforslag blev ophøiet til Lov, ifjorner jeg ikke rettere, end at man ikke længer vil kunne have nogen Sikkerhed for, at man kunde reise uhindret; thi det maa ikke glemmes, at Reglementet, i Genhold til hvilket der skulde straffes, meget ofte har været Publikum ubekjendt og tillige meget ofte forandret, alt efter Administrationens Forgodtbefindende, saa at det ofte kan være tvivlsomt, hvad der egentlig er det gjældende. Dette vil derimod ikke nær i samme Grad være Tilfældet med en Lov, thi til at forandre en Lov kræves der jo meget større Samvirken, og en saadan Forandring kommer i en ganske anden Grad til Publikums Kundskab, end det ellers vil blive Tilfældet. Dersom f. Ex. et Lovforslag som dette, efter hvilket man giver Indenrigsministeren som øverste Chef for Styrelsen i Jernbanesager ubetinget Myndighed til at fastsætte Reglementer og Straffe under 200 Kr. Bøde, træder ud i Livet, saa er jeg virkelig ikke sikker paa, at det ikke meget ofte vilde blive Tilfældet, at Rejsende bleve foruleiliggede og forulempede uden egentlig at have — jeg vil ikke sige: Ondt i Sinde, men uden i nogen Maade at have havt i Sinde at overtræde nogen Bestemmelse, men blot af Uvidenhed; thi Jernbanebetjentene ville da i Genhold til Plakat af 5te Mai 1847 § 9 faae Myndighed til i saadanne Tilfælde at an-

holde den Paagjældende. Det er imidlertid en Myndighed, som jeg ikke vil være med til at give; jeg tror, at den vil være i høi Grad generende og mangen Gang vil opvække Misforståelse og det med Rette. Jeg kan heller ikke tro, at man skulde være ude af Stand til at affatte en Lov, hvori man fik fastslaaet de nødvendige Bestemmelser; skal det saa siden i Tidernes Løb vise sig, at der udfordres endnu andre Bestemmelser, saa er der en Mulighed for, at der kan gives Tillægslove; dette maa vi gjøre paa saamange andre Omraader. Skal man have den Slags Love, — jeg ser, at Ministeren, støttende sig til Erfaringen, mener, at det er nødvendigt, og det kan være rimeligt — saa mener jeg, at man saa meget som muligt skal samle alle Bestemmelser i een Lov. Jeg antager desuden, at det vil være hensigtsmæssigt, at faae Looven af 5te Mai 1847 revideret, at faae dens Bestemmelser tilbørlig afløst og i alt Fald samlede i en Lov af den Art som den, der her påtænkes. Jeg skal iøvrigt ikke yderligere udvikle de Ulemper, dette Lovforslag kunde give Anledning til, idet jeg haaber, at det vil blive Gjenstand for nærmere og nyere Bearbejdelse. Jeg skal kun tilføje, at der er en anden Lov af 5te Mai 1847, som vedkommer Jernbaner, og som Ministeren vel ikke er ukjendt med; der blev ifjor herfra fremsat Ønske om, at ogsaa denne Lov maatte blive revideret, og det kan maaffe vise sig, at det ikke er aldeles umuligt at udvide dette Lovforslag ogsaa til en Revision af denne Lov. Der kræves naturligvis hertil et ikke ringe Arbejde, især naar Lovforslaget kommer i en saa lidt udarbejdet Skikkelse som det her foreliggende, da det jo egentlig kun fremtræder som en Bemyndigelse til at fastsætte Straffen for Overtrædelse af Reglementet. Det kan naturligvis kræve meget Arbejde, men jeg har ogsaa Haab om, at det ved Ministerens og ærede Medlemmers Bistand, som jeg gaar ud fra i disse Sager ere særlig sagkyndige, ikke skal være umuligt at udarbejde et saadant Lovforslag. Om det skulde være et Aar længere, inden det skete, gjør jo mindre til Sagen, thi saa paatrængende nødvendigt er det jo ikke nu for Tiden at faae saadanne Bestemmelser; i alt Fald vil jeg foretrakke dette fremfor at lægge en saadan Myndighed som den, der her er Tale om, over i Administrationens Hænder.

H. P. Hansen: Jeg er aldeles enig med den ærede Medlem, der havde Ordet, i, at det vil være en altfor stor Myndighed, at give den høie Indenrigsminister, at han ikke alene bliver saa omtrentlig Dommer i Sager af den Art, som Lovforslaget omtaler, men at det tillige ogsaa skal være overdraget ham at fastsætte de Vedtægter, hvorefter Dommene skulle affiges. Det vil vistnok ikke være noget saa uoverkommeligt Arbejde, som det ved at læse Lovforslaget igjennem